

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

ΔΩΔΩΝΗ

Μία τῶν ἀξιολογωτάτων ἀρχαιολογικῶν ἀνακαλύψεων τῶν εἰς ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις τοσαύτον πλουσίων τελευταίων τούτων χρόνων ἐστὶν ἡ τοῦ Χρηστηρίου τῆς Δωδώνης, ἣν ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει εἰς τὴν ἐλευθεριότητα, εἰς τὰς γνώσεις καὶ εἰς τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Καραπάνου¹. Οἱ προηγούμενοι γεωγράφοι ἄλλοι ἄλλῃ οὕτως ὑπώπτευσαν τὴν Δωδώνην, ἀλλ' ὁ κ. Καραπάνος, ἀπὸ τοῦ 1875, μαθὼν ὅτι οἱ χωρικοὶ εὗρισκον συνεχῶς νομίσματα παρὰ τὴν Τσαρακόβισταν, ὑπὸ τὸν Τόμαρον, ἀνέσκαψεν ἐκεῖ, καὶ ἠτύχησε ν' ἀνεύρῃ καὶ τὸ τεῖχος τῆς μικρᾶς πόλεως, καὶ τὰ εῖρηνα τοῦ ναοῦ τοῦ Ναίου Διὸς καὶ τοῦ τῆς μετ' αὐτοῦ συλλατρευομένης Διώνης, ὅπου περίπου μόνος ὁ Κεϊπερτ ὥριζε πρὶν κατ' εἰκασίαν τῆς Δωδώνης τὴν θέσιν. Καὶ σπουδαιότητι μὲν ἐστὶ διὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἱεροῦ τούτου, πρὸς ὃ ἀπέβλεπε πᾶν τὸ ἐλληνικὸν κατὰ τοὺς παναρχαίους, καὶ κατ' αὐτοὺς σχεδὸν τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους· ἀλλ' ὅ,τι πολλαπλασιάζει τὴν ἀξίαν τῆς ἀνακαλύψεως, εἰσὶ τὰ πάμπολλα αὐτόθι εὑρεθέντα παντοῖα ἀρχαιολογικὰ ἀντικείμενα, οἷον ποικίλα ἀναθήματα πάσης ὕλης καὶ πάσης ἐποχῆς, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν Ῥωμαϊκῶν, πολλὰ νομίσματα καὶ παντοῖα ἐπιγραφαὶ ἐπὶ λίθου, χαλκοῦ καὶ μολύβδου, ὧν αἱ τελευταῖα εἰσιν ἐρωτήσεις πόλεων καὶ ἰδιωτῶν πρὸς τὸ Χρηστήριον, καὶ τινες ἀποκρίσεις αὐτοῦ. Οὕτω τινὲς ἐρωτῶσι τὸν χρησμὸν τίνα τῶν θεῶν πρέπει πρὸ πάντων νὰ λατρεύωσιν, ἵνα ἐπιτυχῶσιν ἐν τῷ βίῳ ἢ εἰς ἰδιαιτέρας ἐπιχειρήσεις των. Ἰδιώτης ἀπολέσας τὰ στρώματα καὶ τὰ προσκεφάλαιά του, καὶ μὴ ἔχων, φαίνεται, πολλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἐπιτόπιον ἀστυνομίαν, ἐρωτᾷ τὸν Θεὸν ἐὰν τῷ ἐκλάπησαν τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, καὶ πῶς δύναται νὰ τὰ ἀνεύρῃ. Ἄλλος θέλει νὰ μάθῃ ἂν θέλῃ ἀποκτήσῃ τέκνα ἐκ τῆς γυναικὸς του, ἄλλος αἰεὶ οὐκ ἐστὶν ἐξ αὐτοῦ τὸ παιδάριον ὃ ἂν Νύλα κύει». Ἀλλὰ καὶ ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψίν τὰ εὑρήματα ταῦτα εἰσι πολλάκις μεγίστης σπουδαιότητος, ὥς ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐπόμενον ἀξιόλογον παράδειγμα. Ὁ κ. Καραπάνος εὑρε καὶ συνήρμωσε δύο τεμάχια χαλκῆς ταινίας, φέροντα ὁμοῦ τὴν ἑλλειπτικὴν ἐπιγραφὴν: ΕΞΙΟΝ. ΝΑΥΜΑ+ΙΑΙ: ΝΙΚΕΣΑΝΤΕΣ: Α, καὶ ἐκφράζει τὴν λύπην του ὅτι δὲν δυνάμεθα ἐξ αὐτῆς νὰ μάθωμεν τίνες εἰσὶν οἱ ναυμαχίᾳ νικῆσαντες καὶ ἀναθέντες τὴν ταινίαν ταύτην. Ἀλλὰ πρὸ τινος χρόνου ἀπέκτησε τὸ ἐν Βερολίνῳ μουσεῖον μεταξὺ ἄλλων ἐνεπίγραφον τε-

¹ Ὁρα περὶ Δωδώνης: Περνασσοῦ τόμ. Α' σελ. 377 (πρὸβλ. 73).

μάχιον χαλκῆς ταυνίας ὡς προσερχόμενον ἐκ Δωδώνης. Φέρει δ' ἡ ἐπιγραφὴ ἐν γράμμασιν ἐντελῶς ὁμοίοις καὶ ἴσοις πρὸς τὴν ἀνωτέρω τάδε: **ΑΘΕΝΑΙΟΙΕΚΠΕΛΟΠΟΝ**· ὥστε προφανῶς ἀνήκει εἰς τὴν αὐτὴν ταυνίαν, καὶ ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν αὐτῆς, καὶ εἶχεν οὕτως ἡ ὅλη ἐπιγραφή: *Ἀθηναῖοι ἐκ Πελοπον[ο]νήσιον, ναυμαχίᾳ νικήσαντες, ἀ[παρχήν]*. Ἐμφάνουσι δὲ τὰ γράμματα, ἰδίως τὸ **Α** ἔχον ἐνίοτε μὴ ὀρίζοντιον τὴν κεραίαν, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ τετρασκελοῦς **Σ**, ἀκριβῶς τοὺς χρόνους τῆς ἐν Κεκρυφαλείᾳ ναυμαχίας (Θουκυδ. Α' 105), δι' ἣν ἐπέμψθη τὸ ἀνάθημα τοῦτο εἰς τὸν πανελλήνιον ἔτι τότε ναὸν τῆς Δωδώνης.

Ἀνάλογος τῇ ἀξιολογότητι τῆς ἀνακαλύψεώς ἐστὶ καὶ ἡ ἐντέλεια τοῦ διτόμου καὶ πολυτελεστάτου γαλλικοῦ συγγράμματος, δι' οὗ ὁ κ. Καραπάνος ἐκτίθησι τὰ κατ' αὐτὴν, ἐμβριθῶς περὶ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ καὶ τῆς ἱστορίας αὐτοῦ ἀρχαιολογῶν, εὐτυχήσας δὲ καὶ τύχῃ καὶ σοφῶν συνεργατῶν ἰδίως διὰ τὰ ἀνάθημα καὶ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν κκ. Egger, Foucard, Henzey καὶ de Witte.

A. P. P.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδριάσεις τῆς 8 Ἀπριλίου

Ὁ κ. Κάρολος Τισσώ ὑποβάλλει ἐπιγραφὰς ἀνεκδότους ἐκ Μήλου.

Ὁ κ. Ἀλβέρτος Δουμέν ἀναλύει τὸ περὶ Δωδώνης σύγγραμμα τοῦ κ. Καραπάνου.

Ὁ κ. Μιχ. Π. Λάμπρος περὶ δύο νομισμάτων φερόντων τὰς ἐπιγραφὰς *Διὸς Αἰταίου* καὶ *Ἀπόλλωνος* ἱατροῦ.

Ὁ κ. Νικολαΐδης περὶ τῆς τοπογραφίας τῆς Ἰλιάδος καὶ ἰδίως περὶ τοῦ Καταλόγου.

Ὁ κ. Κ. Μυλωνᾶς περὶ προσφάτων ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων.

Ὁ κ. Κλων Στέφανος περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς μελέτης τῶν Ἑλληνικῶν τοπωνυμιῶν.

Ὁ κ. Βωδουέν ἀναλύει τὸ νεοφανές σύγγραμμα τοῦ γάλλου Βαρρέ περὶ προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

Αἱ συνεδριάσεις τῆς Σχολῆς διεκόπησαν ἕνεκα τοῦ θέρους.

Ἐξεδόθη τὸ ε' καὶ σ' τεῦχος τοῦ Δελτίου τῆς Ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας. Περιέχει δὲ τὰ ἑξῆς: 1) Δουμέν χριστιανικὴ ἐπιγραφή Βιθυνίας· 2) Κ. Σ. Κόντου παρατηρήσεις κριτικαί· 3) Ρίμαν παραβολὴ δύο χειρογράφων τῶν «Ἑλληνικῶν»· 4) I. Μαρτὰ ἐπιγραφή ἐξ Ἀργολίδος· 5) Θ. Ὁμόλ ἐπιγραφαὶ ἐκ Δήλου· 6) Κ. Παπαρρηγοπούλου Μιχαὴλ Ἀκομινάτος· 7) Κ. Βαγέ ἡ χριστιανικὴ νεκρόπολις τῆς Μήλου· 8) Νερούτσου Ἐργασίαι τοῦ Αὔξεντίου ἐπὶ τοῦ Σάρου· 9) Κ. Μυλωνᾶ Νέα προσκτήματα τοῦ Βασιλικείου Μουσείου· 10) Π.

Κουπιτόρη περί τοῦ ῥυθμοῦ ἐν τῇ ὁμογραφίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας· 13) Π. Φουκάρ χορηγικὴ ἐπιγραφή ἐξ Ἀθηνῶν· 12) Ὁμόλ δῆλια ἀναθήματα· 13) Δουμὸν ἐλληνικαὶ ἐπιγραφαὶ ἐξ Αἴμου· 14) Ποττιὲ ἀνασκαφαὶ περὶ τὸ Λυσικράτειον μνημεῖον· 15) Γιράρδ καὶ Μαρτὰ ἐπιγραφαὶ τοῦ Ἀσκληπιδίου· 16) Πρακτικὰ τῶν συνεδριάσεων τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἐν Ὀλυμπίᾳ αἱ ἀνασκαφαὶ ἐξηκολούθησαν καὶ τὸν λήξαντα μῆνα. Κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς ἀνεφάνη τὸ ὅλον ἀρκτικὸν ἥμισυ τῆς Ἀλτιδος καὶ εἶναι ἤδη ἐκτεθειμένον εἰς θέαν. Τὸ τελευταῖον ἀνακαλυφθὲν σπουδαῖον κτίριον εἶναι τὸ Μητροῶν, ἦτοι ὁ ναὸς τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν. Ἀνευρέθη δ' ἐν τούτῳ ἄγαλμα ἐν πανοπλίᾳ μετ' ἀναγλύφων ἐπιμελεστάτης ἐργασίας ὕψους ἐνὸς μέτρου καὶ 70 ἑκατοστῶν, οὗ ἀτυχῶς ἐλλείπουσιν αἱ χεῖρες καὶ τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν. Ἀνεκαλύφθη δὲ καὶ ἕτερον ἄγαλμα γυμνὸν ἀλλ' ἀκέφαλον.

— Τὴν 16 Μαΐου ἐν ὁμίλῳ διαφόρων λογίων καὶ διπλωματῶν ἡμετέρων καὶ ξένων ὁ κ. Ν. Α. Νάζος προέβη ἐν τῷ κτήματι αὐτοῦ ἐν Χειδαρίῳ εἰς τὴν ἀνοιξιν. ἐξ ἀρχαίων τάφων, ὧν ὁ εἰς μακρῆρινος. Ὡς γνωστὸν ἐν τῇ κτήματι τούτῳ ὑπάρχει πληθὺς τάφων ἀρχαίων. Ἐν τοῖς ἀνοιχθεῖσι δὲν εὗρέθη τι ἄξιον λόγου· ἀγγεῖα τινὰ ἀνευ σημασίας, ὅσα καὶ κρανία, καὶ πόδες ἀγάλματος. Οἱ τάφοι εἶνε ἀρχαιοτέρως ἐποχῆς, φαίνεται ὅμως ὅτι κατόπιν τὸν γ' ἢ δ' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἀνεόργησαν ὑπὸ τῶν συγχρότων ἀποθεσάντων ἐν αὐτοῖς νεκροὺς, ὅπερ τεκμηριώμεθα καὶ ἐκ τινῶν χριστιανικῶν συμβόλων. Διὰ τοῦ κτήματος τούτου, εἰς ὃ θέλει ποιήσῃ ἀνασκαφὰς ἡ Ἀρχαιολογικὴ ἐταιρία, διήρχετο ἡ ἱερὰ ὁδός.

— Ἐν τῇ τελευταίᾳ συνεδριάσει τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς ὁ κ. Κ. Μυλωνᾶς λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τεμαχίων τινῶν παναθηναϊκοῦ ἀμφορέως ἀνευρεθέντων νεωστὶ ἐν τῇ παρὰ τοὺς ἀγίους Θεοδώρους οἰκοδομουμένη οἰκίᾳ τοῦ κ. Λεωνίδα Δανιήλ καὶ φερόντων τὴν ἐπιγραφὴν τὴν ἀπαντῶσαν συνήθως ἐπὶ τῶν παναθηναϊκῶν ἀμφορέων **ΤΟΝ ΑΘΕΝΕΘΕΝ ΑΘΛΟΝ**, εἶπεν, ὅτι ἐνῶ ἡ συνήθεια τοῦ θέτειν ἀγγεῖα γεγραμμένα ἐπεκράτει μάλιστα παρ' Ἀθηναίοις, ὡς ἀποδεικνύουσι καὶ χωρὶς ἀρχαίων συγγραφέων καὶ ἀνασκαφῶν πολλῶν ἀρχαίων τάφων, ἐν οἷς εὗρέθησαν ἀγγεῖα διαφόρου τεχνοτροπίας ἀπὸ τοῦ ἀρχαιοτάτου εἶδους μέχρι τῆς παρηκμακυίας τέχνης, λίαν ἄπορον εἶνε ὅτι παναθηναῖκοι ἀμφορεῖς διδόμενοι τοῖς νενικηκόσι τὰ Παναθήναια ὡς ἐπαθλὰ δὲν ἀνευρέθησαν μέχρι τοῦδε ὁλόκληροι ἐν Ἀθήναις, μόνον δὲ τεμάχια αὐτῶν, ὧν τινὰ ἔχει ἡ συλλογὴ τοῦ Ὑπουργείου τῆς παιδείας καὶ τὸ ἐν Βαρβακείῳ μουσεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, συμπαρατεθέντα ἐπιμελῶς ἐν

τῷ Α' τόμῳ τοῦ *Δελτίου* τῆς Ἑλληνικῆς ἀλληλογραφίας ἐν τελ. 173 καὶ 214 ὑπὸ τοῦ κ. Jules Mariha. Τοῦναντίον δὲ παναθηναῖκοι ἀμφορεῖς σῶσι ἀνευρέθησαν εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου, ὡς ἐν Κυρηναίῃ, μάλιστα δὲ ἐν Ἰταλίᾳ.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ὁ κ. Μυλωνᾶς δὲν νομίζει τυχαῖον, ἀλλ' ὑποθέτει ἐπόμενος καὶ τῇ γνώμῃ τοῦ ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Π. Εὐστρατιάδου, ὅτι οἱ παναθηναῖκοι ἀμφορεῖς συνετρίβοντο πρῶτον καὶ ἔπειτα ἐτίθεντο ἐν τοῖς τάφοις, οὐδόλως δὲ ἀπίθκονον εἶνε ὅτι ἐν Ἀθήναις ἐπεκράτει τὸ ἔθιμον τοῦτο, ἐνθα καὶ ἄλλαι διαφορὰ ἀπαντῶσιν εἰς τὰ περὶ ταφῆς ἔθιμα· οὕτω π. χ. ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Ἀττικῇ ἰδίᾳ συνήθες ἦτο τὸ κοσμεῖν τὰ νεκρικὰ μνημεῖα διὰ Σειρήνων, ἐνῶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος σπανιώτατα ἢ οὐδόλως ἀπαντᾷ ἡ συνήθεια αὕτη. Μόνος δὲ παναθηναῖκος ἀμφορεὺς εὑρεθεὶς ἐν Ἀθήναις σῶος εἶνε ὁ ὑπὸ τοῦ Bourgon τῷ 1813 ἀνασκαφεὶς ὃν ἐξέδωκε ὁ Millingen (ἐν τοῖς ἀνεκδ. ἀρχ. μνημ. I. 1—3 Br. 569). Ἀλλὰ καὶ οὗτος, ἂν πραγματικῶς ὑπῆρχεν ἐξ ἀρχῆς ἐν τάφῳ, περὶ τοῦ ὁποίου ἔχει ἀμφιβολίας τινὰς ὁ κ. Μυλωνᾶς, δὲν πρέπει νὰ ληθῇ ὑπ' ὄψιν, ὡς τὰ μοναδικὸν μέχρι τοῦδε παράδειγμα σῶου παναθηναῖκου ἀμφορέως ἐν Ἀθήναις ἀνευρεθέντος.

— Ἐν σικκῇ Θεμελίων γενομένη ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς ἐκκλησίας τῶν ἀγίων Ἀναργύρων ἐν τῇ συνοικίᾳ Ψυρρῇ εὑρέθη εἰς βάθος ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μέτρου κορυμὸς σώματος ἀνθρωπίνου ἐκ λίθου παρίου, τέχνης ἀρίστης καὶ καλῆς ἐποχῆς, ἐνφοδομημένος ἐν τοίχῳ. Ἡ κλίσις τοῦ σώματος ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἐπὶ κορμοῦ δένδρου ἐπερειδόμενον Ἀπόλλωνα τοῦ Καπιτωλίνου μουσείου ἀπεικονισμένον ἐν Clarea Musée de Sculpture pl. 483 καὶ 928α καὶ ἐν D. A. K. τοῦ Muller-Wieseler N° 131 πίναξ XII σελ. 58. Ἐκ τῆς ἐξοχῆς ἣν ἔχει ὁ κορυμὸς τοῦ ῥηθέντος ἀγάλματος παρὰ τὴν ἀριστερὴν λαγόναν φαίνεται ὅτι ἐπερείδετό του ἢ καὶ ἀνῆκαν εἰς σύμπλεγμά τι.

— Ἐπανελήφθησαν ἐν Δήλῳ αἱ ἀνασκαφαὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θωμᾶ Ὁμδᾶ, μέλους τῆς Γαλλικῆς σχολῆς. Ἀνεκαλύφθησαν δὲ μέχρι τοῦδε ἐπιγραφαὶ ἀναθηματικαὶ καὶ λείψανα ἀρχαιοτήτων.

— Ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἐκδοθέντι τελευτικῷ τεύχει τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐφημερίδος τοῦ Βερολίνου ἐδημοσιεύθη ὁ κατάλογος τῶν μελῶν τοῦ ἀρχαιολογικοῦ αὐτοκρατορικοῦ γερμανικοῦ Ἰνστιτούτου, τὸ ὅποιον κεντρικὴν μὲν αὐτοῦ ἔδραν ἔχει, ὡς γνωστὸν τὸ Βερολῖνον, παρρητήματα δὲ τὸ ἐν Ῥώμῃ Ἀρχαιολογικὸν Ἰνστιτούτον καὶ τὴν ἀρτίως ἐνταῦθα συσταθεῖσαν Γερμανικὴν Σχολήν. Ἐν τῷ ῥηθέντι καταλόγῳ εἶνε ἀναγεγραμμένοι ἐκ τῶν ἡμετέρων τακτικῶν μὲν μέλη ἐν Ἀθήναις ὁ γενικὸς ἐφορὸς τῶν ἀρχαιοτήτων κ. Παπαγιώτης Εὐστρατιάδης καὶ ὁ νομισματολόγος κ. Παῦλος Λάμπρος, ἐν Τεργέστη ὁ ἀρχαιολόγος κ. Π. Πετρίανος, ἐν Βερολίνῳ ὁ πρεσβευτὴς κ. Α. Ρ. Ραγκάβης, καὶ ἐν Κερκύρᾳ ὁ καθηγητὴς κ. Ι. Ῥωμανός. Ἀντεπιστέλ-

λονται δὲ ἐν Ἀθήναις οἱ κ. Στέφανος Κουμανούδης, Ἀθ. Ρουσόπουλος, Ἀχ. Ηοστολάκας καὶ Κ. Δ. Μυλωνάς. Ἐν Ἀνδριτσάινῃ ὁ σχολάρχης κ. Βλαστός, ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ κ. Ἰωαννίδης καὶ ἐν Σμύρνῃ, ὁ κ. Α. Παπαδόπουλος Κεραμεύς.

— Ἐν τῷ αὐτῷ τεύχει τῆς ῥηθείσης ἐφημερίδος ἐδημοσιεύθη καὶ ὁ ἰσχύων κανονισμὸς τοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, μεταξὺ τῶν ἀρθρῶν τοῦ ἐποίου ἐξαίρουμεν μάλιστα τὸ 12 διαλαμβάνον περὶ τῆς χρήσεως τῆς Βιβλιοθήκης τῆς ἐνταῦθα Γερμανικῆς σχολῆς. Κατὰ τὸ ῥηθὲν ἀρθρον οἱ φιλόμουσοι Γερμανοί, θέτουσιν εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς λογίου ἢ καλλιτέχνου τὴν βιβλιοθήκην τῆς Σχολῆς τῶν.

— Ἐν τῇ ἐν Ῥώμῃ Piazza di Pietra, ἀνεσκάφη μέγας λίθος πλάτους 1μ, 20 καὶ μήκους 1μ, 40. Ὁ λίθος οὗτος εἶνε βάθρον ἔχον ἀνάγλυφον ὁμοίωμα γυναικὸς φορούσης ποδήρη χιτῶνα καὶ μίτραν· τὸ πρόσωπον εἶνε ἡφανισμένον. Ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ ὑπάρχουσι τὰ εἰσέπια τοῦ νχοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, ὃν τῷ 728 ἀπὸ Ῥώμης ἔκτισεν ὁ Ἀγρίππας εἰς μνημόσυνον τῶν κατὰ θάλασσαν νικῶν αὐτοῦ. Περὶ τὴν νχὸν ὑπῆρχεν ἡ τῶν Ἀργοναυτῶν καλουμένη στοά, οὕτω κληθεῖσα διὰ τὰς ἐκεῖ γραφάς, εἰς τοὺς ἀργοναύτας ἀναφερομένας. Ἦσαν δὲ καὶ ἀνάγλυφα ἐκεῖ καὶ βάθρα παριστάνοντα νίκας Ῥωμαϊκὰς καὶ εἰκονίζοντα ὑποταγείσας ἐπαρχίας. Ἐπὶ δὲ τῶν βάθρων ἀνέκειντο Καισάρων ἀνδριάντες ἢ στρατηγῶν ἄλλων ἀπὸ τῶν ἐπαρχιῶν θριαμβοῦς καταγαγόντων. Εἰς ταῦτα τὰ μνημεῖα ἀνάγεται καὶ τὸ νῦν ἀνασκαφέν.

— Ὁ γνωστὸς ἐν Ῥώμῃ ἔμπορος ἀρχαιοτήτων Ἀλέξανδρος Καστελλάνης ἐξητήσατο περὶ τῆς Ἰταλικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀδειαν ὅπως ποιήτῃ ἀνασκαφὰς ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ Τιβέρεως.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Τὸν λήξαντα μῆνα τρεῖς ἐγένοντο συνεδριάσεις δύο δ' ἀνεγνώσθησαν διατριβαὶ τῶν ἀντεπιστελλόντων μελῶν κ. Ι. Σταματέλου Ἀνέκδοτοι ἐπιστολαὶ Λογίων τῆς ΙΗ' ἑκατονταετηρίδος καὶ τοῦ κ. Α. Δελλαπόρτα περὶ τῶν αἰσθημάτων τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπὶ καλλολογικῇν ἐποψίαν.

Γενομένων τῶν ἀρχαιρεσιῶν τοῦ ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου ἀρχομένου ΙΔ' ἔτους ἐξελέγησαν.

Ἐπίτιμος πρόεδρος Κωνσταντῖνος Παπαρηγόπουλος· τεκνικὸς πρόεδρος Ἐμμανουὴλ Δραγούμης, ἀντιπρόεδροι Ἀν. Σουλτάνης καὶ Ι. Βάμβας· γενικὸς γραμματεὺς Μ. Π. Λάμπρος, εἰδικὸς γραμματεὺς α' μὲν Α. Τομπάζης,